॥ ಅಥಃ ಶ್ರೀ ಸಾಯಿ ಸಚ್ಚರಿತೆ ॥

ಅಧ್ಯಾಯ ನಲವತ್ತೊಂಭತ್ತು

ಶ್ರೀ ಗಣೇಶಾಯ ನಮಃ ॥ ಶ್ರೀ ಸರಸ್ವತ್ಯೈ ನಮಃ ॥
ಶ್ರೀ ಗುರುಭ್ಯೋ ನಮಃ ॥ ಶ್ರೀ ಕುಲದೇವತಾಯೈ ನಮಃ ॥
ಶ್ರೀ ಸೀತಾರಾಮಚಂದ್ರಾಭ್ಯಾಂ ನಮಃ ॥ ಶ್ರೀ ಸದ್ಗುರು ಸಾಯಿನಾಥಾಯ ನಮಃ ॥

ಸಾಂಗೋಪಾಂಗವಾಗಿ ಸದ್ಗುರುವಿನ ಸ್ತವಿಸುವಾಗ । ವೇದ ಪುರಾಣಗಳೇ ದಣಿದು ಹೋದಾಗ ।
ಅಜ್ಞಾನಿ ನಾನೇನೂ ತಿಳಿಯದವನಿರುವಾಗ । ನಿವಾಂತವಾಗಿರುವದೇ ಒಳ್ಳೆಯದು ॥ 1

ನಿಜವಾಗಿ ನೋಡಲು ಇರಬೇಕು ಮೌನ । ಅದೇ ವಸ್ತುತಃ ಸದ್ಗುರುಸ್ತವನ ।
ಆದರೆ ಸಾಯಿಯ ಒಂದೊಂದು ಗುಣ । ಮೌನವನೇ ಮರೆಸಿಬಿಡುವವು ॥ 2

ಸಾಯಿಯ ಅಗಾಧ ಲೀಲೆಗಳ ಕಂಡಾಗ್ಯೆ । ಸುಮ್ಮನಿರಲಾಗಲಿಲ್ಲ ನನಗೆ ।
ಪಕ್ವಾನ್ನವು ಸವಿಹತ್ತಿ ನಾಲಿಗೆಗೆ । ಶ್ರೋತೃವೃಂದದ ನೆನಪಾಯಿತು ॥ 3

ಅವರನ್ನೂ ಪಂಙ್ತಗೆ ಕರೆಯುವದು । ಅದರಿಂದ ನಿಜರಸಾನಂದ ದ್ವಿಗುಣವಾಗುವದು ।
ನನ್ನ ಮನಕೆ ಹೀಗೆ ಅನಿಸಿದ್ದು । ಅದರಿಂದ ಊಟಕ್ಕೆ ರಂಗೇರಿತು ॥ 4

ಪಕ್ವಾನ್ನವು ಬಲು ರುಚಿಯಾಗಿದ್ದರೂ । ಜೊತೆಯಲಿರದೆ ಸಜ್ಜನ ಸ್ನೇಹಿತರು ।
ಕಡಿಮೆಯೆನಿಸುವದದರ ಸವಿಯಾದರೂ । ಒಬ್ಬನೇ ಸವಿಯಲು ಸೇರದು ॥ 5

ಸಾಯಿ (ಸಕಲೇಚ್ಛೆತೃಪ್ತನಾದವನು) ಯಾವಾಗಲೂ ತೃಪ್ತಕಾಮ । ಸಾಯಿ ಸಕಲಸಂತಲಲಾಮ ।
ಸಾಯಿ ನಿಜಭಕ್ತ ವಿಶ್ರಾಮಧಾಮ । ದುರ್ಧರ ಭವಭ್ರಮನಿವಾರಕ ॥ 6

ಅನಿರ್ವಾಚ್ಯ ಲೀಲೆ ಅವನದು । ವರ್ಣಿಸಬಲ್ಲದೆಷ್ಟು ವಾಣಿ ನನ್ನದು ।
ಅತರ್ಕ್ಯನ ಕಲೆ ಅತರ್ಕ್ಯವಾದುದು । ಹೇಗೆ ನನಗಾಕಲನವಾಗುವದು ॥ 7

ಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕೂ ಕಲ್ಯಾಣಮಯನಾದ । ಅಂಥ ಈ ಸಾಯಿ ನಿಜಕೃಪೆಯಿಂದ ।
ನಿಜ ಕಥೆಯ ಸ್ಮರಣೆ ಈಯುವದರಿಂದ । ಈ ಗ್ರಂಥ ಪರಿಪೂರ್ಣವಾಗುತಿದೆ ॥ 8

ಹಾಡತೊಡಗಿದರವನ ಅಗಾಧ ಮಹಿಮಾನ । ಸಮರ್ಥರಾರಿಲ್ಲಿ ಅದ ಮಾಡಲು ಕಥನ ।
ಪರಾಕೂಡ ತಿರುಗಿ ಹೊರಟಂಥದನ । ಮಧ್ಯಮದ ಕಥೆ ಯಾರು ನೋಡಬೇಕು ॥ 9

ಎಲ್ಲಿ ಮೂವರು ಬಾಯಿ ಬಿಡದಿದ್ದು । ಅಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕನೇ ವೈಖರಿ ಯಾವುದಿಹುದು ।
ಇದನು ನಾ ಪೂರ್ಣ ತಿಳಿದಿದ್ದೂ । ಮನ ಸ್ವಸ್ಥ ಕುಳಿತಿರಲು ಬಿಡದಾಯಿತು ॥ 10

ಚರಣಗಳಾಶ್ರಯವಿರದೆ ಸದ್ಗುರುವಿನದು । ಯಥಾರ್ಥ ಸ್ವರೂಪ ಕೈಗೆಟುಕದು ।
ಸಂತರು ತಾವೇ ಶ್ರೀಹರಿಸ್ವರೂಪರಿದ್ದು । ಅವರ ಕೃಪಾಹಸ್ತಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಬೇಕು ॥ 11

ಮನವೆಮ್ಮದು ಗುರುಚರಣದೆಡೆಗೆ । ಅದೇ ಸರ್ವಸ್ವವ ನೀಡುವದೆಮಗೆ ।
ರಮಿಸುವೆ ನಾ ಸಂತಸಹವಾಸದೊಳಗೆ । ಆ ಪ್ರೇಮ ಸಹವಾಸ ಲಭಿಸಲೆಮಗೆ ॥ 12

ಯಾರಿಗೆ ಪೂರ್ಣ ದೇಹಾಭಿಮಾನ । ಒಪ್ಪದವನಿಗೆ 'ಭಕ್ತ'ನೆಂಬಭಿದಾನ ।
ಇದ್ದಾಗ ತಾ ಪೂರ್ಣ ನಿರಭಿಮಾನ । ನಿಜವಾದ ಭಕ್ತತನ ಅವನಲ್ಲಿ ॥ 13

ಎಲ್ಲಿರುವದು ಜ್ಞಾತೃತ್ವದ ಸೊಕ್ಕು । ಶ್ರೇಷ್ಠತ್ವದ ಅಭಿಮಾನದ ಉಕ್ಕು ।
ಕೇವಲ ದಂಭದ್ದೇ ಪರಾಕು । ಅಂಥವನ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ ಏತರದು ॥ 14

ತನ್ನ ಗುರುವಿನದೇ ಕೀರ್ತಿಯನು । ಹಾಡಾಲಾರದ ದುರ್ಭಾಗ್ಯನು ।
ಕಿವುಡನಾಗಿರದಿದ್ದರೂ ಕೇಳದವನು । ಅವನು ಮೂರ್ತಿವೆತ್ತ ಮಂದಮತಿ ॥ 15

ತೀರ್ಥ ವ್ರತ ಯಜ್ಞ ದಾನ । ಅದಕೂ ದೊಡ್ಡ ತಪಾಚರಣ ।
ಅದಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನದು ಹರಿಭಜನ । ನಿಜಗುರುಧ್ಯಾನ ಹೆಚ್ಚಿಲ್ಲದಕ್ಕೂ ॥ 16

ಸಾಯಿಯೇ ಅವರ ಭಕ್ತನ ಧ್ಯಾನ । ಸಾಯಿಯೇ ಅವರ ದೇವತಾರ್ಚನ ।
ಸಾಯಿಯೇ ಅವರ ಗುಪ್ತ ನಿಧಾನ । ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕದನು ಜಿಪುಣತನ ಬಿಟ್ಟು ॥ 17

ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ನನಗೂ ಆಲಸ್ಯ ಬಂದಾಗ । ಅಂತರಂಗದಲಿರುವ ಸಾಯಿ ಆಗ ।
ಕಥೆಯೂ ಮರೆಯತೊಡಗಿದಾಗ । ನೆನಹು ಕೊಡುವನು ಸರಿಯಾದ ಸಮಯಕ್ಕೆ ॥ 18

ಕ್ಷಣವೊಂದು ಸುಮ್ಮನೇ ಕುಳಿತಿರುವೆನೆಂಬಲ್ಲಿ । ನನ್ನದೇನೂ ನಡೆಯದಲ್ಲಿ ।
ಲೆಕ್ಕಣಿಕೆ ಹಿಡಿಯಲೇ ಬೇಕಾಗುವದು ಕೈಯಲ್ಲಿ । ಅಂಥ ಕಥೆ ಅಕಸ್ಮಾತ ಹೊಳೆದಾಗ ॥ 19

ಇಂಥವನ ಅಗಾಧ ಕಥೆಗಳು । ನಿಜ ಭಕ್ತರಿಗವುಗಳ ಕೇಳಿಸಲು ।
ಪ್ರವರ್ತಿಸಿದರು ನಿಜ ಚರಿತೆ ಬರೆಯಲು । ನನ್ನ ನಿಜಸ್ವಾರ್ಥದ ಹಿತಕ್ಕೂ ॥ 20

ಸಂತರ ಕಥೆಗಳು ಹಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದಲ್ಲಿ । ತಮ್ಮಷ್ಟಕ್ಕೇ ರಚಿಸಿ ಬರೆದಿದ್ದಲ್ಲಿ ।
ಅವನಿತ್ತ ಸ್ಫೂರ್ತಿ ಇರದಿದ್ದಲ್ಲಿ । ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ನೀರಸತೇಯೇ ತುಂಬಿರುತ್ತಿತ್ತು ॥ 21

ಕೃಪಾಳು ಸಾಯಿನಾಥನು ಹೀಗೆ । ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ನನ್ನಂತಃಕರಣದೊಳಗೆ ।
ನನ್ನ ಮನೋರಥವೂ ಪೂರೈಸುವ ಹಾಗೆ । ತನ್ನ ಗ್ರಂಥ ರಚನೆಯ ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡ ॥ 22

ಮುಖದಲಿ ಸಾಯಿ ನಾಮಾವರ್ತನ । ಚಿತ್ತದಲವನ ವಚನ ಚಿಂತನ ।
ಮನದಲವನ ಮೂರ್ತಿಯ ಧ್ಯಾನ । ಪೂರ್ಣ ಸಮಾನಧಾನ ಅದರಿಂದೆನಗೆ ॥ 23

ವದನದಲಿ ಶ್ರೀಸಾಯಿಯ ನಾಮ । ಅಂತರಂಗದಿ ಶ್ರೀಸಾಯಿಯ ಪ್ರೇಮ ।
ಯಾರದು ಸಾಯಿ ಪ್ರೀತ್ಯರ್ಥವೇ ಕರ್ಮ । ಅಂಥವಗೆ ಪರಮಋಣಿಯಾಗಿರುವ ಸಾಯಿ ॥ 24

ಹರಿಯಲು ಸಂಸಾರ ಬಂಧನ । ಇದಕಿಂತಿಲ್ಲ ಬೇರೆ ಸಾಧನ ।
ಸಾಯಿ ಕಥೆ ಪರಮ ಪಾವನ । ಅದರ ಸೇವನೆ ಸದಾಸುಖದಾಯಕ ॥ 25

ಕಾಲುಗಳಿಂದ ಸಾಯಿಯ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣ । ಮಾಡಿರಿ ಕಿವಿಯಿಂದ ಸಚ್ಚರಿತ ಶ್ರವಣ ।
ಸರ್ವಾಂಗಕ್ಕಿರಲಿ ಅವರ ಪ್ರೇಮಾಲಿಂಗನ । ಕಣ್ಣಿಂದ ದರ್ಶನ ಪಡೆಯಿರಿ ॥ 26

ವಂದಿಸಬೇಕವನ ಸಾಷ್ಟಾಂಗದಲಿ । ಮಸ್ತಕವಿರಿಸಬೇಕವನ ಚರಣದಲಿ ।
ಜಿಹ್ವೆಯ ತೊಡಗಿಸಬೇಕವನ ನಾಮಸ್ಮರಣೆಯಲಿ । ಮೂಗಿನಲಿ ನಿರ್ಮಾಲ್ಯವನವಘ್ರಾಣಿಸಿರಿ ॥ 27

ಇನ್ನು ಪೂರ್ವ ಕಥಾನುಸಂದಾನ । ಚಮತ್ಕಾರ ಪ್ರಿಯ ಭಕ್ತಕಥಾಕಥನ ।
ಮಾಡುವೆನೆಂದಿತ್ತಿದ್ದೆ ವಚನ । ಗತಾಧ್ಯಾಯದಲಿ ಶ್ರೋತೃಗಳಿಗೆ ॥ 28

ತಾನಿರನು ಸ್ವಾರ್ಥ ಪರಮಾರ್ಥ ಪರಾಯಣ । ಇರದೆ ಸಂತರ ಅಧಿಕಾರದ ಜ್ಞಾನ ।
ಯಾರಾದರೂ ಮಾಡಿದರವರ ವರ್ಣನ । ಅವನ ಮನ ಅದನೊಪ್ಪದು ॥ 29

ಸಾಯಿಯ ಕಥೆ ಕೇಳಿದರೂ ಸ್ನೇಹಿತರಿಂದ । ಕೇಳುವನವುಗಳ ದೂಷಿತ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ।
ಅವನಿಗೆ ಸ್ವಾನುಭವವಾಗದ । ಸೃಷ್ಟಿಯಲಾವುದನೂ ಒಪ್ಪನಾತ ॥ 30

ಹೆಸರವನಿಗೆ ಹರಿ ಕಾನೋಬಾ ಎಂದು । ಮುಂಬಯಿಯಿಂದವ ಸ್ನೇಹಿತರ ಕೂಡಿಕೊಂಡು ।
ಸಾಯಿಯ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಲೆಂದು । ಹೊರಟನಾಗ ಪ್ರವಾಸಕೆ ॥ 31

ಆದರೆ ಸಾಯಿಯ ಕಲಾಕುಶಲತೆ । ಪ್ರಕಾಶಿಸುವದೆಲ್ಲರಂತರಂಗದೆ ।
ಆ ಲಾಘವ ಆ ವೈಚಿತ್ರ್ಯತೆ । ಯಾರು ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿಯಬಲ್ಲರು ॥ 32

ಹರಿಭಾವೂ ಹೊರಟಾಗ ಶಿರಡಿಗೆಂದು । ಹೊರಟ ಕಾರಣ ಸಮರ್ಥರಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು ।
ಕೇವಲ ಅವಗೆ ಚಮತ್ಕಾರದಲಿ ರುಚಿ ಇತ್ತು । ಅಷ್ಟೇ ಅವನ ಪಾತ್ರಕೆ ॥ 33

ಅಷ್ಟೇ ಅವಗೆ ತೋರಿಸಿ ಚಳಕ । ತಮ್ಮವನ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು ನಿಷ್ಟಂಕ ।
ಅವನ ಶ್ರಮವೂ ಆಯಿತು ಸಾರ್ಥಕ । ಯುಕ್ತಿ ಪ್ರಯೋಜಕರು ಸಂತರು ನಿಜದಲಿ ॥ 34

ಕೋಪರಗಾವದಲ್ಲಿ ಸ್ನೇಹಿತನ ಸಮವೇತ । ಹರಿಭಾವೂ ಟಾಂಗೆಯಲಿ ಕುಳಿತ ।
ಗೋದಾವರಿಯಲಾಗಿ ಸುಸ್ನಾತ । ವಿಲಂಬ ಮಾಡದೆ ಹೊರಟರು ಶಿರಡಿಯತ್ತ ॥ 35

ಕೋಪರಗಾವದಿಂದ ಬಂದು । ಹಸ್ತ ಪಾದಗಳನ್ನು ತೊಳೆದು ।
ಸಂತರನು ನೋಡಲೆಂದು । ಹರಿಭಾವೂ ಹೊರಟನು ॥ 36

ಕಾಲಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಚಪ್ಪಲಿ ಮೆಟ್ಟಿ । ಜರದ ಪಟಕ ತಲೆಗೆ ಸುತ್ತಿ ।
ಸಾಯಿಬಾಬಾರ ದರ್ಶನ ಬಯಸಿ । ಉತ್ಕಂಠಿತನಾಗಿದ್ದ ಆತ ॥ 37

ಬಳಿಕವರು ಮಶೀದಿಗೆ ಬಂದು । ಸಾಯಿಬಾಬಾರನ್ನು ಕಂಡು ।
ಎನಿಸಿತವರ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು । ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ॥ 38

ಆದರೆ ಬಿಡಬೇಕೆಂದರೆ ಚಪ್ಪಲಿ । ನಿರ್ಭಯವಾದ ಸ್ಥಳವೆಲ್ಲಿ ।
ಕೊನೆಗೊಂದು । ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಸರಿಸಿಟ್ಟರವುಗಳನು ॥ 39

ಬಳಿಕವರು ಮೇಲೆ ದರ್ಶನಕೆ ಹೋದರು । ಪ್ರೇಮದಲಿ ಸಾಯಿಯ ಚರಣಕೊಂದಿಸಿದರು ।
ಉದಿ ಪ್ರಸಾದ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ತಿರುಗಿ ಬಂದರು । ವಾಡೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಹೊರಟರು ॥ 40

ಕಾಲಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಳಬೇಕಿನುತಲಿ । ಎಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಿದರೂ ಸಿಗದಾಗುತಲಿ ।
ತಿರುಗಿ ಬಂದರು ಬರಿಗಾಲಿನಲಿ । ಖಿನ್ನರಾಗಿ ಆದರಾಶೆಯಬಿಟ್ಟು ॥ 41

ಏಕೆಂದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಜನ । ಬರು ಹೋಗುವವರು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡದನ ।
ಕೇಳುವದಾದರೂ ಇಲ್ಲಿ ಯಾರನ್ನು । ಏನೊಂದೂ ತೋಚದಾಯಿತು ॥ 42

ಹೀಗವರದು ದುಶ್ಚಿತಮನ । ಒಂದೇಸವನೇ ಪಾದತ್ರಾಣ ಚಿಂತನ ।
ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಟ್ಟಿವೆ ಪಾದತ್ರಾಣ । ಎಲ್ಲ ವಿಚಾರ ಅದರದೇ ॥ 43

ಅಕ್ಕರತೆಬಟ್ಟು ಕೊಂಡುಕೊಂಡವು । ಆ ಪಾದತ್ರಾಣಗಳು ಕಳೆದವು ।
ಅಂದರೆ ಯಾರಾದರೂ ಮಾಡಿರಬೇಕು ಕಳುವು । ನಿಶ್ಚಯವಾಗೆಂದೆನಿಸಿತವಗೆ ॥ 44

ಆಮೇಲೆ ಮುಗಿಸಿದರು ಸ್ನಾನ । ಮುಗಿಸಿ ಪೂಜೆ ನೈವೇದ್ಯಾದಿಗಳನ ।
ಪಂಕ್ತಿಯಲಿ ಕುಳಿತು ಮಾಡಿದರು ಭೋಜನ । ಆದರೆ ಮನಕೆ ಸಮಾಧಾನವಿರಲಿಲ್ಲ ॥ 45

ಸಭಾ ಮಂಟಪ ಸಾಯಿಯ ಸ್ಥಾನ । ತಪ್ಪಿಸಿ ಅವರ ಕಣ್ಣುಗಳನ ।
ಯಾರು ಒಯ್ದರೆನ್ನ ಪಾದ ತ್ರಾಣ । ಇದೇನು ಸಾಮಾನ್ಯ ಆಶ್ಚರ್ಯವೇ ॥ 46

ತಳಮಳಿಸುತಿತ್ತವನ ಚಿತ್ತ । ಮನಸಿಲ್ಲ ಅನ್ನ ಪಾನಗಳತ್ತ ।
ಜನರ ಜೊತೆ ಹೊರಗೆ ಬರುತ । ಕೈ ತೊಳೆದು ಬಾಯಿ ಮುಕ್ಕಳಿಸಲೆಂದು ॥ 47

ಅಷ್ಟರಲ್ಲೊಬ್ಬ ಹುಡುಗ ಬಂದ । ಕಳೆದ ಚಪ್ಪಲಿಯ ಬಾವುಟ ಮಾಡಿದ್ದ ।
ಒಂದು ಕೋಲ ತುದಿಗವುಗಳನು ಹಾಕಿದ್ದ । ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಬಂದನವನಲ್ಲಿಗೆ ॥ 48

ಜನರು ಉಂಡು ಕೈ ತೊಳೆಯುತಿದ್ದಲ್ಲಿ । ಬಾಲಕ ಹುಡುಕುತ್ತ ಬಂದನಲ್ಲಿ ।
ಎಂದ ಬಾಬಾ ನನ್ನ ಕಳಿಸಿದರಿಲ್ಲಿ । ಈ ಕೋಲು ನನ್ನ ಕೈಗಿತ್ತು ॥ 49

"ಹರಿಕಾ ಬೇಟಾ ಜರೀಕಾ ಪೇಟಾ" ಹೀಗೆ । ಕೂಗುತ್ತ ಹೋಗು ನೀನಲ್ಲಿ ಗೆ ।
"ಇವು ನನ್ನವೇ ಎಂದು ಉತ್ಕಂಠೆಯಿಂದೆಂದವಗೆ" । ಕೊಟ್ಟ ಬಿಡು ಇವುಗಳನೆಂದು ॥ 50

ಆದರೆ ಯಾರಿರುವ ಹರಿಯಬಾಲಕ । ಅವನಿಗಿರಬೇಕು ಜರಿಯಪಟಕ ।
ಇದು ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ಬಳಿಕ । ಸುಮ್ಮನೆ ಕೊಟ್ಟು ಬಿಡವುಗಳ" ॥ 51

ಈ ಮಾತು ಕಿವಿಗೆ ಬೀಳಲು । ಗುರುತಿಸಿದನಾ ಚಪ್ಪಲಿ ಕಂಡು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷದೊಳು ।
ಹರಿಭಾವು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಓಡಿ ಬರಲು । ಮನಕಾಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು ॥ 52

ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ತುಂಬಿದವು ಆನಂದ್ರಾಶ್ರುಗಳು । ಗದ್ಗದಿತವಾಯಿತು ಹರಿಭಾವೂ ಗಂಟಲು ।
ನೋಡಿ ತನ್ನ ಪಾದ ತ್ರಾಣಗಳು । ಅತ್ಯಂತ ಚಮತ್ಕಾರವಿದೆನಿಸಿತು ॥ 53

ಬಾಲಕನಿಗೆಂದ ಬಾ ಇಲ್ಲಿ । ತೋರಿಸು ನೋಡೋಣ ಆ ಚಪ್ಪಲಿ ।
ನೋಡಿ ಕೇಳಿದನವಗೆ ಸಿಕ್ಕವಿವು ನಿನಗೆಲ್ಲಿ । ನಿಜ ಸಂಗತಿಯ ಹೇಳೆಂದು ॥ 54

ಬಾಲಕನೆಂದ 'ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಅದು । ನಾನು ಬಾಬಾರ ಆಜ್ಞೆ ಪಾಲಿಸುವದು ।
ಹರಿಕಾಬೇಟಾ ಇದ್ದವನು ಬಂದು । ಜರದ ಪೇಟವ ತೋರಬೇಕೆನಗೆ ॥ 55

ಅವನಿಗೇ ನಾನಿವುಗಳ ಕೊಡುವದು । ಬೇರೇನೂ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿರದು ।
ಗುರುತು ನನಗೆ ತೋರಿಸುವದು । ಆಗ ಚಪ್ಪಲಿ ಪಡೆಯುವದು ॥ 56

"ಲೇ ಹುಡುಗಾ ಇವು ನನ್ನವೇ ಚಪ್ಪಲಿ" । ಎಂದರೂ ಆ ಹುಡುಗ ಕೊಡವಲ್ಲ ।
ಬಳಿಕವನು ಬಾಬಾ ಹೇಳಿದ ಗುರುತುಗಳನೆಲ್ಲ । ಹುಡುಗನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದನು ॥ 57

ಎಂದ ಮಗೂ ಆ ಹರಿಯೇ ನಾನು । ಕಾನ್ಹೋಬಾನ ಮಗನೆಂಬವನು ।
ಇದೆಲ್ಲ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದು ನನ್ನನು । ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸತ್ಯವಿದೆ ॥ 58

ಇದು ನೋಡು ಪಟಕಾ ಜರಿಯದು । ಇದರಿಂದ ನಿನ್ನ ಸಂಶಯ ದೂರಾಗುವದು ।
ಬಳಿಕ ಈ ಪಾದತ್ರಾಣದ ಒಡೆಯ ನಾನಾಗುವೆನೆಂದು । ಇದನಾರೂ ತನ್ನದೆನ್ನದು" ॥ 59

ಆಗ ಹುಡುಗನಿಗೂ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಗಿ । ಹರಿಭಾವೂಗೆ ಚಪ್ಪಲಿ ಕೊಟ್ಟ ತಿರುಗಿ ।
ಅವನ ಮನೋರಥ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ । ಸಾಯಿ ಸಂತರೆಂಬುದು ಅನುಭವಕೆ ಬಂತು ॥ 60

ನನಗೆ ಜರದ ಪಟಕವಿರುವದು । ಅದೇನು ಅಂಥ ವಿಶೇಷವಾದುದು ।
ಅದು ನನ್ನ ತಲೆಯ ಮೇಲಿರುವದು । ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕಾಣುತ್ತದೆ ॥ 61

ನಾನಿರುವಾಗ ಪರಸ್ಥಳದೊಳಗೆ । ಮೊದಲ ಸಲವೇ ಬಂದಿರುವೆ ಶಿರಡಿಗೆ ।
ಸಾಯಿಬಾಬಾರಿಗೆ ಅದು ಹೇಗೆ । ನನ್ನ ಹೆಸರು ಗೊತ್ತಾಯಿತು ॥ 62

ಕಾನ್ಹೋಬಾ ನನ್ನ ತಂದೆಯ ಹೆಸರು । ನೋಡಿಲ್ಲವನನಿಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ।
"ಕಾ" ಎಂಬ ಹೆಸರನ್ನು ಉಪಲಕ್ಷಿಸಿದರು । ಅತಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತವಗೆ ॥ 63

ಹಿಂದೆ ಸಾಯಿ ಸಂತನ ಮಹಿಮೆಯನು । ನನಗೆ ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತನು ಹೇಳಿದನು ।
ಅವಮಾನಸಿದೆನಾಗ ನಾ ಅವನ ಮಾತನ್ನು । ಈಗದರ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವಾಗುತಿದೆ ॥ 64

ಈಗ ನನಗೆ ಬರಲನುಭವ । ತಿಳಿಯಿತು ಸಾಯಿ ಬಾಬಾರ ಪ್ರಭಾವ ।
ಶ್ರೀಸಾಯಿ ಸಂತನಿರುವ ಮಹಾನುಭಾವ । ಎಂಬಲ್ಲಿ ಸಂಶಯ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ ॥ 65

ಅವನ ಮನದಲಿ ಅದೇ ಭಾವವಿತ್ತು । ಅದರಂತೆಯೇ ಹರಿಭಾವೂಗೆ ಅನುಭವ ಬಂತು ।
ಸಂತ ಪರೀಕ್ಷಣದ ಲಾಲಸೆ ಇತ್ತು । ಪರಮಾರ್ಥದ ಭಾವನೆಯೇ ಇಲ್ಲ ಅಲ್ಲಿ ॥ 66

ಸಾಯಿ ಸಮರ್ಥ ಮಹಾನುಭಾವ । ಸ್ನೇಹಿತ ಸಂಬಂಧಿಗಳು ಹೇಳುವರು ಅನುಭವ ।
ತಾನು ಸ್ವತಃ ನೋಡಬೇಕದರ ಸತ್ಯವ । ಎಂಬುದೇ ಶಿರಡಿಯಾಗಮನದ ಕಾರಣ ॥ 67

ಜೀವವ ಮುಡಿಪಾಗಿಸಬೇಕು ಸಂತ ಚರಣದಲಿ । ಅದರಿಂದ ತಿಳಿಯಬೇಕು ದೇವನಲ್ಲಿ ।
ಇಂಥದೇನೂ ಇಲ್ಲ ಮನಸಿನಲ್ಲಿ । ಓತಿಕಾಟದ ಓಟ ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಬಂತು ॥ 68

ಸಂತರ ದ್ವಾರದವರೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದವನು । ಚಮತ್ಕಾರದ ಮಾತ್ರ ಕಾಣಬೇಕೆಂದನು ।
ಅದರಿಂದ ಹೊಸ ಚಪ್ಪಲಿಯ ಜೋಡನು । ತಾನಿದ್ದಲ್ಲಿಯೇ ಪಡೆದನಲ್ಲ ॥ 69

ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಕ್ಷುಲ್ಲಕ ಚಪ್ಪಲಿಯದು । ಕಳೆದರೇನಂಥ ಹಾನಿ ದೊಡ್ಡದು ।
ಆದರದಕಾಗಿ ಮನ ಚಡಪಡಿಸುತಿದ್ದು । ಅದು ಸಿಗುವವರೆಗೆ ಸಮಾಧಾನವಿಲ್ಲ ॥ 70

ಸಂತ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯ ಮಾರ್ಗಗಳೆರಡು । ಒಂದು ಭಕ್ತಿ ಜ್ಞಾನ ಇನ್ನೊಂದು ।
ಜ್ಞಾನ ಮಾರ್ಗವು ಬಹಳ ಕಷ್ಟದ್ದಾಗಿದ್ದು । ಭಕ್ತಿಯ ಸಾಧನವೇ ಸುಲಭವು ॥ 71

ಹೀಗೆ ಭಕ್ತಿ ಸರಳ ಸುಲಭವಾಗಿದ್ದರೂ । ಎಲ್ಲರದನೇಕೆ ಮಾಡರಾದರೂ ।
ಮಹತ್ ಭಾಗ್ಯಬೇಕು ಅದಕ್ಕಾದರೂ । ಅಂದರೇನೇ ಅದಾದರೂ ಒದಗುವದು ॥72

ಕೋಟಿ ಜನ್ಮಗಳ ಪುಣ್ಯವಿದ್ದಾಗ । ಸಂತರ ಸಂಗ ದೊರೆಯುವದು ಆಗ ।
ಸಂತ ಸಮಾಗಮದ ಸೌಖ್ಯ ಲಭಿಸಿದಾಗ । ವಿಕಸಿತವಾಗುವದು ನಿಜಭಕ್ತಿ ॥ 73

ನಾವೆಲ್ಲ ಬಲ್ಲೆವು ಪ್ರವೃತ್ತಿ । ಅದರಲ್ಲಿಯೇ ನಮ್ಮ ಆಸಕ್ತಿ ತಿಳಿಯೆವು ನಿವೃತ್ತಿ ।
ಹೀಗಿರುವಾಗ ಮನದ ವೃತ್ತಿ । ಅದೆಂಥ ಭಕ್ತಿ ಎನಬೇಕು ॥ 74

ನಮ್ಮದಿರುವಂತೆ ಭಕ್ತಿ । ಅದರಂತೆ ನಮಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತಿ ।
ಹೀಗಾಗುವದು ಎಂದಿಗೂ ನಿಶ್ಚಿತಿ । ತಿಲಮಾತ್ರ ಭ್ರಾಂತಿ ಇಲ್ಲಲ್ಲಿ ॥ 75

ವಿಷಯಭೋಗಾರ್ಥ ಹಗಲಿರುಳು । ನಾವೆಲ್ಲ ಸಾಯಿಯ ಬಳಿ ಕೂಡಿರಲು ।
ನಮಗವರ ಕೊಡುಗೆಯೂ ಅದರೊಲು । ಪರಮಾರ್ಥ ಬಯಸಿದವಗೆ ಪರಮಾರ್ಥ ॥ 76

ಇರಲೀಗ ಸಂಗತಿ ಇನ್ನೊಂದು । ಸೋಮದೇವ ಸ್ವಾಮಿ ಹೆಸರವನದು ।
ಸಾಯಿಯ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಲೆಂದು । ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಶಿರಡಿಗೆ ಬಂದರು ॥ 77

ಸನ್ ಹತ್ತೊಂಭತ್ತು ನೂರಾ ಆರರಲ್ಲಿ । ಉತ್ತರ ಕಾಶಿ ಎಂಬಲ್ಲಿ ।
ಪಾಂಥಸ್ಥ ನಿವಾಸದಲ್ಲಿ । ಭಾಯಿಜೀಗೆ ಈ ಗೃಹಸ್ಥ ಭೆಟ್ಟಿಯಾದ ॥ 78

ಕೈಲಾಸವಾಸೀ ದೀಕ್ಷಿತರು ಪ್ರಸಿದ್ಧ । ಭಾಯಿಜಿ ಅವರ ಬಂಧುವಾಗಿದ್ದ ।
ಬದರೀಕೇದಾರದ ಯಾತ್ರೆ ಮಾಡುತಿದ್ದ । ಆಗ ದಾರಿಯಲಿ ಭೆಟ್ಟಿಯಾದರು ॥ 79

ಬದರೀ ಕೇದಾರ ಮುಗಿಸಿದರು । ಭಾಯಿಜಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಕೆಳಗಿಳಿದರು ।
ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಪಾಂಥಸ್ಥರು (ಯಾತ್ರಿಕರು) । ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆಯತೊಡಗಿದರು ॥ 80

ಅವರಲ್ಲಿಯ ಒಬ್ಬ ಆಸಾಮಿ । ಅವನೇ ಮುಂದೆ ಹರಿದ್ವಾರದ ಸ್ವಾಮಿ ।
ಎಲ್ಲೆಡೆ ಪ್ರಸಿದ್ಧರು ಈ ನಾಮದಿ । ಅವರು ಬಾಬಾರ ಲಗಾಮಕೆ ಸಿಕ್ಕರು ॥ 81

ಅವರ ಈ ಕಥೆ ಬೋಧಪ್ರದ । ಬಾಬಾರ ಸ್ವರೂಪವ ಮಾಡುವದು ವಿಷದ ।
ಕೇಳುಗರಿಗೀಯುವದು ಮೋದ । ನಿಜಾನಂದವದೆಲ್ಲರಿಗೆ ॥ 82

ಭಾಯೀಜಿ ಹೋದಾಗ ಪ್ರಾತಃರ್ವಿಧಿಗೆ । ಈ ಸ್ವಾಮಿಜಿ ಸಿಕ್ಕರು ದಾರಿಯೊಳಗೆ ।
ಮಾತನಾಡುತ್ತ ಹೋಗುವಾಗ್ಯೆ । ಅನುರಾಗವು ಬೆಳೆಯಿತು ॥ 83

ಗಂಗೋತ್ರಿಯ ಕೆಳಗಿನ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ । ಬುವಾ ಇರುವಾಗ ಉತ್ತರ ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ ।
ಡೆಹರಾಡೂನಿನಿಂದ ಎಪ್ಪತ್ತು ಹರದಾರಿ ದೂರದಲ್ಲಿ । ಅಲ್ಲಿ ಈ ಸಹವಾಸವಾಯಿತು ॥ 84

ತಂಬಿಗೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬಹಿರ್ದೆಶೆಗೆ । ಬುವಾ ಹೊರಟರು ಬೆಳಗಿನ ಜಾವಿಗೆ ।
ಭಾಯೀಜಿಯವರೂ ಅದೇ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ । ಅದೇ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿದ್ದರು ॥ 85

ಇಬ್ಬರೂ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ನೋಡಿದರು ಮೊದಲು । ಮುಂದೆ ದಾರಿಯಲಿ ಇಬ್ಬರ ಭೆಟ್ಟಿಯಾಗಲು ।
ಪರಸ್ಪರರ ಯೋಗಕ್ಷೇಮದ ಮಾತುಗಳು । ಸುಖಸಂತೋಷದಿಂದ ನಡೆದವು ॥ 86

ಯೋಗ ಕ್ಷೇಮಗಳ ಕೇಳುತಲಿ । ಹುಟ್ಟಿತು ಸ್ನೇಹ ಭಾವ ಅವರಲಿ ।
ಒಬ್ಬರೊಬ್ಬರು ತಾವು ಇರುವದೆಲ್ಲಿ । ಎಂದೆಲ್ಲ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ॥ 87

ನೀವು ಹರಿದ್ವಾರದಲ್ಲಿರುವವರು । ನಾವು ನಾಗಪುರದವರು ।
ಯಾವಾಗಲಾದರೂ ಅತ್ತ ಕಡೆಗೆ ಬಂದರೂ । ಅವಶ್ಯ ದರ್ಶನವೀಯಬೇಕು ॥ 88

ಯಾತ್ರೆ ಮಾಡುತ್ತ ಅತ್ತ ಕಡೆಗೆ । ಬಂದರೆ ಬರಬೇಕು ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ।
ಪುನರ್ದರ್ಶನವಿತ್ತೆಮಗೆ । ನಮ್ಮ ಅಲ್ಪ ಸೇವೆಯ ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕು ॥ 89

ಇರಲಿ ನಮ್ಮ ನೆನಪು ನಿಮಗೆ । ನಿಮ್ಮಡಿಗಳು ಸ್ಪರ್ಶವಾಗಲೆಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ।
ಇದೇ ನನ್ನ ವಿನಂತಿ ನಿಮಗೆ । ನಾರಾಯಣನೀ ಇಚ್ಛೆ ಪೂರ್ಣಗೊಳಿಸಲಿ ॥ 90

ಹತ್ತೊಂಭತ್ತು ನೂರಾ ಆರರಲ್ಲಿ । ಉತ್ತರ ಕಾಶಿಯ ಕೆಳಬದಿಯಲ್ಲಿ ।
ಮಾತುಕತೆ ನಡೆಯಿತು ಪರಸ್ಪರರಲ್ಲಿ । ಈ ರೀತಿ ಸ್ನೇಹಯುತವಾದದ್ದು ॥ 91

ಪರಸ್ಪರರ ಇರುವ ಸ್ಥಳಗಳನು । ಇಬ್ಬರೂ ಕೇಳಿಕೊಂಡರದನೆಲ್ಲವನು ।
ನೋಡಿ ಹತ್ತಿರ ಬಯಲು ಬಂದುದನು । ಅನ್ಯೋನ್ಯರ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟರು ॥ 92

ಕಳೆದು ಹೋದಾಗ ಐದು ವರ್ಷಗಳು । ಸಾಯಿ ಸಮಾಗಮದ ಸಮಯ ಬರಲು ।
ಭಾಯೀಜಿಗೆ ಭೆಟ್ಟಿಯಾಗಲು । ಮನ ತಳಮಳಿಸತೊಡಗಿತು ॥ 93

ಸನ್ ಹತ್ತೊಂಭತ್ತು ನೂರಾ ಹನ್ನೊಂದಕೆ । ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಬಂದರು ನಾಗಪುರಕೆ ।
ಕೇಳಿ ಆನಂದವಾಯಿತು ಮನಕೆ । ಪವಿತ್ರ ಸಾಯಿನಾಥರ ಚರಿತೆಯನು ॥ 94

ಭಾಯೀಜಿಕೊಟ್ಟರು ಶಿಫಾರಸು ಪತ್ರ । ಸುಖವಾಗಿ ತಲುಪಿರಿ ಶಿರಡೀ ಕ್ಷೇತ್ರ ।
ಹೀಗೆ ಯೋಜನೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಸಮಗ್ರ । ಸ್ವಾಮೀಜಿ ನಾಗಪುರ ಬಿಟ್ಟರು ॥ 95

ಅವರಿಳಿದಾಗ ಮನಮಾಡದಲ್ಲಿ । ಕೋಪರಗಾವದ ಗಾಡಿ ಸಿದ್ಧವಾಗಿತ್ತಲ್ಲಿ ।
ಹೊರಟರು ಕುಳಿತು ಟಾಂಗಾದಲ್ಲಿ । ದರ್ಶನಕೆ ಆನಂದ ನಿರ್ಭರರಾಗಿ ॥ 96

ಎಲ್ಲಿಯೇ ಹೋದರೂ ಸಾಧುಗಳ ವರ್ತನ । ಅಥವಾ ಅವರ ಇರುವು-ಚಲನ ।
ಒಬ್ಬರಂತೊಬ್ಬರದಿರದನ । ಅವರವರದು ಬೇರೆಯೇ ॥ 97

ಒಬ್ಬ ಸಂತನ ಆಚರಣ । ಅದು ಇನ್ನೊಬ್ಬನಿಗಲ್ಲ ಪ್ರಮಾಣ ।
ಹಚ್ಚಲು ಯೋಗ್ಯಾಯೋಗ್ಯತೆಯ ಅನುಮಾನ । ಅದೆಂದಿಗೂ ಸಾಧನವಾಗಲಾರದು ॥ 98

ಮೊದಲು ಹೋಗುವಾಗ ಸಂತದರ್ಶನಕೆ । ಇಂಥ ವಿವಂಚನೆಯಾದರೂ ಏತಕೆ ।
ಹೋದರೆ ಅವರ ವರ್ತನೆ ನೋಡುವುದಕೆ । ಆಗುವರು ನಿಜಕಲ್ಯಾಣದಿಂದ ವಂಚಿತರು ॥ 99

ಸ್ವಾಮೀಜಿಯ ಮನದಲಿ । ತರ್ಕಕುತರ್ಕಗಳೇಳುತಲಿ ।
ಶಿರಡಿಯ ನಿಶಾನಿ ದೂರದಿಂದ ಕಾಣುತಲಿ । ಸ್ವಾಮಿಯ ಕಲ್ಪನೆಗಳು ನಡೆದವು ॥100

ಅವರೊಡನಿದ್ದ ಜನರಿಗೆ । ದೂರದಿಂದ ಬೀಳಲು ದೃಷ್ಟಿಗೆ ।
ಆ ಮಶೀದಿಯ ಮೇಲಿನ ನಿಶಾನಿಗೆ । ಪ್ರೇಮದಿಂದ ವಂದನೆ ಮಾಡಿದರು ॥ 101

ಇನ್ನು ಮೇಲಾಗುವದು ಸಾಯಿಯ ದರ್ಶನ । ಅದರಿಂದಾಯಿತು ಉತ್ಕಂಠಿತ ಮನ ।
ಆದರವನಿಗೆ ಎದುರಿಗಿರುವ ನಿಶಾನೆ । ಅದನ್ನೂ ಆತ ಸಹಿಸದಾದ ॥ 102

ನಿಶಾನೆ ದರ್ಶನದಿಂದ ಪ್ರೇಮ ಸ್ಫುರಿಸುವದು । ಇದಂತೂ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದಿರುವದು ।
ಇದು ಭಕ್ತಿ ಪ್ರೇಮದ ಲಕ್ಷಣವಾಗಿರುವದು । ಅಂಥ ವಿಲಕ್ಷಣವೇನದರಲಿ ॥ 103

ಆದರೆ ಈ ಸ್ವಾಮಿಯ ಕುತ್ಸಿಕ ಮನಸಿಗೆ । ಆ ನಿಶಾನಿಯ ದೂರದಿಂದ ನೋಡಿದಾಗ್ಯೆ ।
ನಾನಾತರದ ಕಲ್ಪನೆಗಳಿಗೆ । ಎಡೆಗೊಟ್ಟಿತು ಅವನ ಮನ ॥ 104

ಪತಾಕೆಗಳಿನಿಷ್ಟ ಪಡುವದು । ಎಂಥ ಸಾಧುತ್ವದ ಕಲ್ಪನೆ ಇದು ।
ದೇವಸ್ಥಾನದ ಮೇಲೆ ನಿಶಾನೆ ಹಚ್ಚುವದು । ಇದಂತೂ ಸಾಧುತ್ವದ ಹೀನತನ ॥ 105

ಸಾಧುವು ಇದರಿಂದ ಬೇಡುವಂತಿದೆ ಮರ್ಯಾದೆ ಎನಿಸುವದು । ಇದಂತೂ ಕೇವಲ ಲೋಕೇಷಣೆಯಾಗಿರುವದು ।
ಇಂಥವನ ಸಾಧುತ್ವ ಮನಸಿಗೆ ಬಾರದು । ಇದು ಅವನಲ್ಲಿರುವ ಕೊರತೆಯನು ತೋರುವದು ॥ 106

ಸಾರಾಂಶವೆಂದರೆ ಮನದ ಗ್ರಹಿಕೆಯಿದ್ದಂತೆ । ಸಾಧು ನಿರ್ಣಯದಲ್ಲೂ ಆಗ್ರಹ ಅದರಂತೆ ।
ಸ್ವಾಮಿಯ ಮನದ ನಿಗ್ರಹವಾಯಿತು । ನನಗಿವನ ಅನುಗ್ರಹ ಬೇಕಿಲ್ಲ ॥ 107

ಸುಮ್ಮನೇ ಬಂದೆ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ । ಬಹಳ ಅನಾದರ ಹುಟ್ಟಿತು ಸ್ವಾಮಿಗೆ ।
ನಿರ್ಧರಿಸಿದನಲ್ಲಿಂದ ಆಗಿಂದಾಗ್ಯೆ । ತಿರುಗಿ ಹೊರಟು ಬಿಡುವದೆಂದು ॥ 108

ಲೋಕೇಷಣದ ದುರಭಿಮಾನ । ಸಾಧುವಿಗೇಕೆ ಬೇಕಿಂಥ ಮಾನ ।
ಇದಕಿಂತ ಬೇರೆ ಅನುಮಾನ । ಈ ನಿಶಾನೆಗಳಿಂದೆನಗೆ ಬಾರದು ॥ 109

ನಿಶಾನೆಯಿಂದ ತನ್ನ ದೊಡ್ಡಿಸ್ತನವನು । ಸಾಧುವು ಎಲ್ಲರ ನಿದರ್ಶನಕ್ಕೆ ತರುವನು ।
ಇದೇ ತರುತಿದೆ ಸಂತತನಕೆ ಹೀನತ್ವವನು । ಇಂಥವನ ದರ್ಶನಕೆ ಏನೆಂದು ಹೋಗಲಿ ॥ 110

ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದಿಂಥವರ ದರ್ಶನ । ಹೇಗೆ ಸಮಾಧಾನ ಹೊಂದುವದು ಮನ ।
ಇದಂತೂ ಡಂಭ ಧ್ವಜ ಪ್ರದರ್ಶನ । ಇದರಿಂದ ಮನವೆಂದೂ ತಣಿಯದು ॥ 111

ಬಂದಂತೆ ತಿರುಗಿ ಹೋಗಿಬಿಡುವದು । ಮನಸಿನಲಿ ಹೀಗೆಂದುಕೊಂಡು ।
ಆದರೂ ಆ ವಿಚಾರಕ್ಕೂ ಮನಸೊಪ್ಪದು । ನಿಜವಾಗಿ ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕುಬಿದ್ದೆ ॥ 112

ಜೊತೆಗಿದ್ದವರೆಂದರವಗೆ । ಇಷ್ಟು ದೂರ ಬಂದಿರೇಕೆ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ।
ಕೇವಲ ನಿಶಾನೆಗಳಿಂದ ಚಿತ್ತ ವೃತ್ತಿಗೆ । ಅಸ್ಥಿರತೆ ಬಂದುದು ಹೇಗೆ ॥ 113

ಈಗ ನಾವು ಹತ್ತಿರವೇ ಬಂದಿರುವೆವು । ರಥ ಪಲ್ಲಕ್ಕಿ ಕುದುರೆ ಎಲ್ಲವೂ ।
ಕಂಡಾಗ ಆ ಎಲ್ಲ ಸರಂಜಾಮುವೂ । ನಿಮ್ಮ ಮನವೆಷ್ಟು ತಳಮಳಿಸೀತು ॥ 114

ಕೇಳಿ ಸ್ವಾಮಿ ಮತ್ತಷ್ಟು ಅಸ್ವಸ್ಥ ಚಿತ್ತ । ನಗಾರಿ ಪಲ್ಲಕ್ಕಿ ಕುಧುರೆಗಳಿರುವಂಥ ।
ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಸಾಧುಗಳ ಕಂಡಿರುವೆನಿಂಥ । ಇಂಥವರ ದೊಡ್ಡಿಸ್ತನವೇ ಹೆಚ್ಚು ॥ 115

ಹೀಗೆ ಮನದಲಿ ವಿಚಾರ ಬಂದು । ಸೋಮದೇವಜಿ ತಿರುಗಿ ಹೋಗಲೆಂದು ।
ದಾರಿ ಹಿಡಿದ ನದಿಯದು । ಶಿರಡಿಯ ವಿಚಾರವೇ ಸರಿ ಎನಿಸದೆ ॥ 116

ಆಗ ಜೊತೆಗಿದ್ದ ದಾರಿ ಪ್ರವಾಸಿಗಳು । ಅವನಿಗೆ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡತೊಡಗಿದರು ।
ತಾವು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಬಂದವರು । ಹಿಂದಿರುಗಿ ಹೋಗುವದು ಸರಿಯಲ್ಲವೆಂದು ॥ 117

ಬಂದಂತೆ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನಡೆಯಿರಿ । ಅಂಥಿಂಥ ತರ್ಕಗಳ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡಿರಿ ।
ಮಶೀದಿಯ ಮೇಲೆ ಹಾರುವ ನಿಶಾನಿ ನೋಡಿದಿರಿ । ಅದರ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ ಸಾಧುವಿಗೆ ॥ 118

ಈ ಸಾಧುವಿಗೆ ಬೇಕಿಲ್ಲ ನಿಶಾನೆ । ಬೇಕಿಲ್ಲ ಅವಗೆ ಲೋಕೇಷಣ ।
ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಿಗೇ ಎನಿಸಿ ಇದು ಭೂಷಣ । ಇದು ಅವರ ಭಕ್ತಿಯದೇ ಪ್ರಮಾಣ ॥ 119

ನೀವು ನಿಶಾನಿಗಳ ನೋಡಬೇಡಿರಿ । ಹೋಗಿ ದರ್ಶನ ಮಾತ್ರ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳಿರಿ ।
ಬಳಿಕಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ನಿಲ್ಲಬೇಡಿರಿ । ಹೋಗಿಬಿಡಿರಿ ಹಿಂದಿರುಗಿ ॥ 120

ಶಿರಡಿ ಹತ್ತಿರ ಬಂತು ಅಷ್ಟರಲಿ । ಎನಿಸಿತು ಜನರ ಉಪದೇಶ ಕೇಳಿ ।
ತೆಗೆದು ಬಿಡಬೇಕು ಮನದ ಮಳಮಳಿ । ಮತ್ತೆ ಹಳಹಳಿಸುವದು ಬೇಡ ॥ 121

ಹೀಗೆಂದವ ಶ್ರೀ ಸಮರ್ಥ ದರ್ಶನದಿಂದ । ಸ್ವಾಮಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕರಗಿ ಹೋದ ।
ಕಣ್ಣೀರುಕ್ಕಿತು ಪ್ರೇಮದಿಂದ । ಕಂಠ ಸದ್ಗದವಾಯಿತು ॥ 122

ಚಿತ್ತವಾಯಿತು ಸುಪ್ರಸನ್ನ । ನಯನ ಸಂತಸದಿಂದ ಸುಖ ಸಂಪನ್ನ ।
ಯಾವಾಗವರ ಚರಣ ರಜ ಸ್ನಾನ । ಆದೀತೆನಗೆಂದಾಯಿತವಗೆ ॥ 123

ನೋಡಿ ಆ ಅಲೌಕಿಕ ರೂಪವನಿಂತು । ಮನ ನಯನಗಳು ಅಲ್ಲಿಯೇ ನೆಟ್ಟು ।
ಕಣ್ಣವೆ ಬಡಿಯದೆ ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತು । ಮೋಹದಲಿ ಸಿಕ್ಕು ಬಿದ್ದರು ॥ 124

ಮನದ ಕುತರ್ಕಗಳು ಅರಗಿದವು । ಚಿತ್ತ ವೃತ್ತಿಗಳು ದರ್ಶನಾನಂದಲಿ ಕರಗಿದವು ।
ನಯನದಲಿ ತುಂಬಿತು ಸಗುಣ ರೂಪವು । ಸ್ವಾಮಿ ತಲ್ಲೀನನಾಗಿ ಬಿಟ್ಟ ॥ 125

ಮಹಾನುಭಾವನ ಕಣ್ಣಿಂದ ನೋಡಲು । ಸೋಮದೇವನಿಗೆ ಆನಂದ ಬಲು ।
ಆತ್ಮಾರಾಮನು ಅರಾಮ ಹೊಂದಲು । ಎನಿಸಿತಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬೇಕೆಂದು ॥ 126

ದರ್ಶನದಿಂದ ವಿಕಲ್ಪ ಇಂಗಿ । ಬುದ್ಧಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ।
ದ್ವೈತ ಭಾವವೆಲ್ಲ ಕರಗಿ । ಸಬಾಹ್ಯ ಐಕ್ಯರಾದರು ॥ 127

ಬಾಯಿಗೆ ನಿಃಶಬ್ದದ ಮೌನ । ನಿಮೇಷೋನ್ಮೇಕ್ಷರಹಿತ ನಯನ ।
ಅಂತರ್ಬಾಹ್ಯ ಚೈತನ್ಯ ಘನ । ಸಮಾಧಾನದಲಿ ಸಮರಸರಾದರು ॥ 128

ನಿಶಾನ ದರ್ಶನದಿಂದ ಬಾಡಿದರು । ಮುಂದೆ ಪ್ರೇಮೋದ್ರೇಕದಲ್ಲಿ ನೆನೆದರು ।
ಸಾತ್ವಿಕ ಅಷ್ಟಭಾವಗಳಲಿ ಮುಳುಗಿದರು । ಬಾಬಾರ ಪ್ರೇಮದಿಂದಾವೃತರಾದರು ॥ 129

ಎಲ್ಲಿ ಮನ ಪೂರ್ಣತೊಡಗಿತು । ಅದೇ ತಮ್ಮ ಮೊದಲ ಸ್ಥಾನವಿತ್ತು ।
ನಿಜಗುರುಗಳ ಈ ಮಾತು । ನೆನಪಾಗಿ ಪ್ರೇಮವುಕ್ಕಿತು ಸ್ವಾಮಿಯದು ॥ 130

ಸ್ವಾಮಿ ಮುಂದೆ ಸರಿಯುತಿರುವಾಗ ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲಗೆ । ಬಾಬಾರ ಸಿಟ್ಟು ಬೆಳೆಯತೊಡಗಿತು ಹಾಗೇ ।
ಬೈಗುಳ ಮಳೆಗರೆದರು ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ । ಆಗ ಆವನ ಪ್ರೀತಿಯಾಗುತಿತ್ತು ದ್ವಿಗುಣಿತ ॥ 131

ಸಮರ್ಥ ಬಾಬಾರ ಕರ್ತೃತ್ವ ಅತರ್ಕ್ಯ । ಅವರದೆಲ್ಲ ವಿಲಕ್ಷಣ ಕಾರ್ಯ ।
ನರಸಿಂಹಾವತಾರದ್ದೇ ಪ್ರತಿ ಚರ್ಯ । ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಇಳಿದಿತ್ತಲ್ಲಿ ॥ 132

"ನಮ್ಮ ತೋರಿಕೆಯೆಲ್ಲ ಇರಲಿ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ । ನಡೆ ಹೊರಡು ಬರಬೇಡ ನೀನಿಲ್ಲಿ ।
ಕಾಲಿಟ್ಟರೆ ನೋಡಿಕೋ ನನ್ನ ಮಶೀದಿಯಲ್ಲಿ । ಇಷ್ಟು ಮುಂದೆ ತಿರುಗಿ ಮತ್ತೆ ॥ 133

ಮಶೀದಿಯ ಮೇಲೆ ಹಚ್ಚುವ ನಿಶಾನ । ಏತಕ್ಕೆ ಬೇಕಂಥವರ ದರ್ಶನ ।
ಇದೇ ಏನು ಸಂತರ ಲಕ್ಷಣ । ನಡೆ ಇಲ್ಲೊಂದು ಕ್ಷಣ ನಿಲ್ಲಬೇಡ" ॥ 134

ಬಳಿಕ ಸಾಶಂಕ ಮನದಿಂದ । ಸಭಾಮಂಡಪದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಮಿ ಬಂದ ।
ದೂರದಿಂದ ಸಾಯಿಯ ನೋಡಿದ । ಆಗ ಸ್ವಾಮಿಗೆ ಸುಮ್ಮನಿರಲಾಗಲೊಲ್ಲದು ॥ 135

ತನ್ನ ವಿಚಾರದ್ದೇ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿ ಇದು । ಶಬ್ದಶಃ ಕಿವಿಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ।
ಸ್ವಾಮಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ನಾಚಿ ನೀರಾಗಿದ್ದು । ಮಹಾರಾಜರು ಅಂತರ್ಜ್ಞಾನಿಗಳೆಂದು ತಿಳಿದರು ॥ 136

ಇರುವೆವು ನಾವೆಷ್ಟು ಅಪ್ರಬುದ್ಧ । ಮಹಾರಾಜರಾದರೋ ಎಂಥ ಪ್ರಬುದ್ಧ ।
ನನ್ನ ಆ ಕಲ್ಪನೆಗಳೆಷ್ಟು ವಿರುದ್ಧ । ಎಂಥ ಶುದ್ಧ ಅಂತರವಿದು ॥ 137

ಸಾಯಿ ಕೆಲವರ ಅಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವರು । ಕೆಲವರಿಗೆ ಕರಸ್ಪರ್ಶ ಮಾಡುವರು ।
ಕೆಲವರಿಗೆ ಆಶ್ವಾಸನೆ ಈಯುವರು । ಕೃಪಾವಲೋಕನ ಕೆಲವರಿಗೆ ॥ 138

ಕೆಲವರತ್ತ ನಗುಮುಖದಿಂದ ನೋಡುವರು । ಕೆಲವು ದುಃಖಿತರ ಸಂತೈಸುವರು ।
ಕೆಲವರಿಗೆ ಉದೀ ಪ್ರಸಾದ ಕೊಡುವರು । ಎಲ್ಲರ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡುವರು ॥ 139

ಹೀಗಿರುವಾಗ ನನ್ನ ಮೇಲಿನ ಕ್ರೋಧ । ಎನಿಸುವದು ಇತ್ತದು ನನ್ನ ವರ್ತನಾನುರೋಧ ।
ಕ್ರೋಧವಲ್ಲದು ನನಗಿತ್ತರು ಬೋಧ । ಅದೇ ಆನಂದದಾಯಕವಾದೀತು ॥ 140

ಮುಂದೆ ಹಾಗೇ ಆಯಿತು । ಬಾಬಾರ ಸಹವಾಸದಲಿ ಮನರಮಿಸಿತು ।
ಸಾಯಿ ಕೃಪೆಯಿಂದವರ ಮನ ನಿರ್ಮಲವಾಯಿತು । ನಿರಂತರ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಉಳಿದರದರಿಂದ ॥ 141

ಸಾಯಿ ಭಕ್ತಿ ಬೀಜ ಪ್ರಭಾವದಲಿ । ದುರ್ವಾಸನೆ ಮಾತ್ಸರ್ಯಗಳು ಕರಗಲಿ ।
ಶಾಂತಿ ಶ್ರೀ ಧೈರ್ಯಗಳು ಮೊಳೆಯಲಿ । ಕೃತಕಾರ್ಯರನ್ನಾಗಿಸಲಿ ನಿಜಭಕ್ತರ ॥ 142

ಗಂಧರ್ವ ಯಕ್ಷ ಸುರಾಸುರ । ಇವುಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದೆ ಈ ಚರಾಚರ ।
ಆ ಅಖಿಲ ವಿಶ್ವದಲೀ ವಿಶ್ವಂಭರ । ನಿರಂತರ ತುಂಬಿರುವನಾದರೂ ॥ 143

ತಳೆಯದೇ ಇದ್ದರೆ ಆಕಾರ । ಉಳಿದಿದ್ದರೆ ಸದೈವ ನಿರಾಕಾರ ।
ನಾವು ಮಾನವರಿರುವಾಗ ಸಾಕಾರ । ಅವರಿಂದೀ ಉಪಕಾರ ನಮಗಾಗುತಿರಲಿಲ್ಲ ॥ 144

ತಾತ್ಪರ್ಯ ಸಾಯಿ ಲೀಲಾವಿಗ್ರಹಿಗಳಾಗಿ ಬರದೇ । ಈ ಲೋಕ ಸಂಗ್ರಹವ ಮಾಡದೇ ।
ಅಥವಾ ದುಷ್ಟದುರ್ಜನಮತ ನಿಗ್ರಹಿಸದೇ । ಇದ್ದಿದ್ದರೆಲ್ಲಿ ಈ ಭಕ್ತಾನುಗ್ರಹವಿರುತಿತ್ತು ॥ 145

ಈ ಅಧ್ಯಾಯ ಮುಗಿಯುತ್ತ ಬಂತು । ಈಗ ನನಗೊಂದು ಸಂಗತಿ ನೆನಪಾಯಿತು ।
ಅದು ನಿಮಗೆ ಹಿತಾವಹವಾದೀತು । ಈ ಸಾಯಿ ಸದುಪದೇಶದ ಮಾದರಿ ॥ 146

ವೃತ್ತಾಂತವು ಅತಿ ಚಿಕ್ಕದಿರುವದು । ನೆನಪಿಟ್ಟವನಿಗೆ ಕಲ್ಯಾಣವಾಗುವದು ।
ಅದಕೆ ನನ್ನತ್ತ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಲಕ್ಷ ಕೊಡುವದು । ಎಂದು ಶ್ರೋತೃಗಳ ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುವೆ ॥ 147

ಒಮ್ಮೆ ಮ್ಹಾಳಸಾಪತಿಯವರು । ಜೊತೆಗೆ ನಾನಾ ಸಾಹೇಬರಿದ್ದರು ।
ಇಬ್ಬರೂ ಮಶೀದಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದರು । ಆಗೇನು ಚಮತ್ಕಾರ ನಡೆಯಿತದ ಕೇಳಿ ॥ 148

ಯಾರೋ ಶ್ರೀಮಂತ ಗೃಹಸ್ಥರು । ವೈಜಾಪುರದ ನಿವಾಸಿಗಳವರು ।
ಪರಿವಾರದ ಜೊತೆ ಅಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದರು । ಸಾಯಿ ಸಮರ್ಥರ ದರ್ಶನೋತ್ಸುಕರಾಗಿ ॥ 149

ಸ್ತ್ರೀಯರು ಘೋಷಾದಲ್ಲಿದ್ದದ ನೋಡಲು । ನಾನಾ ಸಂಕೋಚಗೊಂಡರು ಮನದೊಳು ।
ಬಂದವರ ಸಂತೋಷ ಪಡಿಸಲು । ತಾವೇ ಎದ್ದವರಿಗೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕೆನಿಸಿತು ॥150

ಹೀಗೆಂದು ನಾನಾ ಏಳಬೇಕೆನುವಾಗಲೇ । ಬಂದವರು ತಾವೇ ಬರುವರು ಮೇಲೆ ।
ನೀ ಸ್ವಸ್ಥ ಚಿತ್ತದಿಂದ ಕುಳಿತಿರು ಅಲ್ಲೇ । ಎಂದು ಬಾಬಾ ಅವನ ತಡೆದರು ॥ 151

ಅವರೂ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುವರು । ಬರಲು ಅಡ್ಡಿ ಇಲ್ಲ ಬರಬೇಕವರು ।
ಎಂದು ಯಾರೋ ಹೇಳಿದರು । ಅವರು ಬಂದು ಸಾಯಿಗೆ ವಂದಿಸಿದರು ॥ 152

ಅವರಲ್ಲಿಯ ಸ್ತ್ರೀಯೊಬ್ಬಳು । ವಂದಿಸುವಾಗ ಬುರಕಿ ಸರಿಸಿದಳು ।
ಆ ಅತಿ ಸೌಂದರ್ಯವ ನೋಡಲು । ನಾನಾ ಮನದಲಿ ಮೋಹಿತರಾದರು ॥ 153

ಜನರೆದುರು ಕಷ್ಟ ನೋಡುವದು । ನೋಡದಿರಲಾಗಲೊಲ್ಲದು ।
ತಿಳಿಯದಾಯಿತು ಹೇಗೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು । ಮೋಹದಾವೇಗ ತಡೆಯದು ॥ 154

ಮನಕೆ ಬಲು ನಾಚಿಕೆ ಬಾಬಾರ ಎದುರು । ಅದರಿಂದ ಮುಖವೂ ಮೇಲೆತ್ತರು ।
ನಾನಾ ಕತ್ತರಿಯಲಿ ಸಿಕ್ಕಂತಾದರು । ದೃಷ್ಟಿ ಆ ಕಡೆಗೇ ಓಡುತಿರುವದರಿಂದ ॥ 155

ಇದಾಗಿತ್ತು ನಾನಾರ ಅಂತಃಸ್ಥಿತಿ । ಸರ್ವಾಂತರ್ಯಾಮಿ ಬಾಬಾರಿಗೀ ಸಂಗತಿ ।
ತಿಳಿದಿತ್ತಾದರೂ ಇತರರಿಗೇನದರ ಪ್ರತೀತಿ । ಅದನು ಶಬ್ದದಲಿ ಹೇಗಿಳಿಸುವದೆಂದವರು ॥ 156

ಹೀಗೆ ನಾನಾರ ವೃತ್ತಿಯಾಗಿದ್ದು । ಬಾಬಾ ಮನದಲ್ಲಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ।
ಆ ಮತಿಯನು ಸ್ವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ತರಲೆಂದು । ಬಾಬಾ ಮಾಡಿದ ಉಪದೇಶವ ಕೇಳಿ ॥ 157

"ನಾನಾ ಈ ಮನದ ಗೊಂದಲವೇಕೆ । ನಡೆಯಗೊಡು ಅದರದರ ನಿಜ ಧರ್ಮದಂತದಕೆ ।
ಸುಮ್ಮನೆ ಅಡ್ಡಿಯಾಗುವದು ಅದಕೆ ಏಕೆ । ಅದರಿಂದ ಏನೇನೂ ಹಾನಿ ಇಲ್ಲ ॥ 158

ಬ್ರಹ್ಮದೇವನು ಸೃಷ್ಟಿ ರಚಿಸಿರಲು । ನಾವು ಅದರ ಕೌತುಕ ಮಾಡದಿರಲು ।
ಕಾರಣವಾದೀತು ರಸಿಕತೆ ವ್ಯರ್ಥವಾಗಲು । ಇರುತಿರುತ ಎಲ್ಲ ಸರಿ ಹೋಗುವದು ॥ 159

ಯಾವಾಗ ಮುಂದಿನ ದ್ವಾರ ತೆರೆದಿರುವದು । ಆಗ ಹಿಂಬಾಗಿಲಿನತ್ತೇಕೆ ಹೋಗುವದು ।
ಎಲ್ಲಿ ಅಂತರಂಗ ಶುದ್ಧವಿರುವದು । ಅಲ್ಲಿ ಯಾವ ತೊಂದರೆಯೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ ॥ 160

ಮನದಲಿಲ್ಲ ಕೆಟ್ಟ ಭಾವನೆಯು । ಅಲ್ಲಿ ಯಾರಿಂದೇನು ಮಚ್ಚುಮರೆಯು ।
ದೃಷ್ಟಿಯ ಕರ್ತವ್ಯ ಮಾಡುತಿದೆ ದೃಷ್ಟಿಯು । ಅಲ್ಲಿ ಯಾರ ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವೇತಕೆ" ॥ 161

ಅಲ್ಲಿದ್ದರು ಮಾಧವರಾವ । ಅವರದು ಮೊದಲೇ ಚಿಕಿತ್ಸಕ ಸ್ವಭಾವ ।
ನಿಜಜಿಜ್ಞಾಸೆಯ ಪೂರ್ತಿಗಾಗಿ ಅವ । ಆ ಮಾತಿಗೆನರ್ಥವ ಕೇಳಿದ ॥ 162

ಮಾಧವರಾಯನು ಕೇಳಲು ಹೀಗೆ । ನಾನಾ ಎಂದ ಸುಮ್ಮನಿರುವಾಗ್ಗೆ ।
ತಿರುಗಿ ಹೋಗುವಾಗ ವಾಡೆಗೆ । ನಾನೆಲ್ಲ ಬಾಬಾರ ಮನೋಗತವ ಹೇಳುವೆ ॥ 163

ಕುಶಲ ಕ್ಷೇಮದ ವಾರ್ತೆ ಮುಗಿಸಿ । ಸಾಯಿ ಸಮರ್ಥರಿಗೆ ಅಭಿವಂದಿಸಿ ।
ಹೊರಟರು ಇಬ್ಬರೂ ಕೂಡಿಸಿ । ನಾನಾ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹೊರಟಾಗ ॥ 164

ಕೂಡಲೇ ಮಾಧವರಾಯರು ನಾನಾಗೆ ಕೇಳಿದ್ದು । "ನಾನಾ ಬರುಬರುತ್ತ ಸರಿಹೋಗುವದು" ।
ಮೊದಲಿನಿಂದ ಬಾಬಾರ ನುಡಿಯಿದು । ಇದರ ಸ್ಪಷ್ಟಾರ್ಥವ ಹೇಳುವಿರಾ ॥ 165

ಅರ್ಥ ಹೇಳಲು ಮನಸಾಗದು । ಬಹಳ ಹಾರಿಕೆಯ ಮಾತು ನಡೆದು ।
ಅದರಿಂದ ಮಾಧವರಾಯರಿಗೆ ಮತ್ತಷ್ಟು ಸಂಶಯ ಬಂದು । ಮನಸಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವಿಲ್ಲದಾಯಿತು ॥ 166

ಬಳಿಕ ಬಿಚ್ಚು ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ । ನಾನಾ ಸಂಗತಿಯ ಅಲ್ಲಿ ನಡೆದುದ ।
ಎಲ್ಲವನೂ ಮಾಧವರಾಯರಿಗೆ ಹೇಳಿದ । ಅದರಿಂದ ಆ ಒಗಟು ಒಡೆಯಿತು ॥ 167

ಅಬ್ಬಾ ಬಾಬಾ ಎಂಥ ದಕ್ಷರು । ಯಾರದು ಎಲ್ಲೇ ಲಕ್ಷ ಹೋದರೂ ।
ಅದಕೆಲ್ಲ ಅವರು ಅಂತಃಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿರುವರು । ಎಲ್ಲವೂ ಅವರಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ॥ 168

ಈ ಚಿಕ್ಕ ಹೊಸಬಗೆಯ ವಾರ್ತೆ ಹೀಗೆ । ಕೇಳಲು ಆಶ್ಚರ್ಯ ಶ್ರೋತೃಗಳಿಗೆ ।
ಅದರ ಮತಿತಾರ್ಥ ನೋಡಿದಾಗ್ಯೆ । ಸ್ಥೈರ್ಯ ಗಂಭೀರತೆಗಳು ಅತ್ಯಮೂಲ್ಯ ॥ 169

ಮನವೆಂಬುದೇ ಮೊದಲು ಚಂಚಲ । ಅದನಾಗಗೊಡಬಾರದು ಉಚ್ಛೃಂಖಲ ।
ಇಂದ್ರಿಯದ್ದಾಗಲಿ ಖಳಬಳ । ಶರೀರ ಅದಕುತ್ಸುಕವಾಗಬಾರದು ॥ 170

ಇಂದ್ರಿಯಗಳ ವಿಶ್ವಾಸವಿರದು । ವಿಷಯಕ್ಕಾಗಿ ಅವು ಹಂಬಲಿಸುವದು ।
ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲಗೆ ಅಭ್ಯಾಸವಾಗುವದು । ಚಾಂಚಲ್ಯವೂ ನಿರಸನವಾಗುವದು ॥ 171

ಇಂದ್ರಿಯಾಧೀನರಾಗಬಾರದು । ಅವುಗಳು ಒತ್ತಿಟ್ಟರೂ ತಡೆಯದು ।
ವಿಧಿ ಪೂರ್ವಕ ಅವುಗಳ ನಿಯಂತ್ರಿಸುವದು । ಪ್ರಸಂಗವ ನೋಡಿಕೊಂಡು ॥ 172

ರೂಪವಿದು ದೃಷ್ಟಿಯ ವಿಷಯ । ವಸ್ತುವಿನ ಸೌಂದರ್ಯ ನೋಡಬೇಕಾಗಿ ನಿರ್ಭಯ ।
ಕಾರಣವೇನಲ್ಲಿ ನಾಚಿಕೆಯ । ದುರ್ಬುದ್ಧಿಗೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬಾರದು ॥ 173

ವಾಸನಾರಹಿತ ಮಾಡಿ ಮನ । ಮಾಡಿರಿ ಈಶ ಕೃತಿಯ ನಿರೀಕ್ಷಣ ।
ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಆಗುವದು ಇಂದ್ರಿಯ ದಮನ । ವಿಷಯ ಸೇವನೆಯ ವಿಸ್ಮರಣೆ ॥ 174

ರಥವನೊಯ್ಯಲು ಇಷ್ಟ ಸ್ಥಳಗಳಿಗೆ । ಸಾರಥಿಯೇ ಮೂಲಕಾರಣನಿರುವ ಹಾಗೆ ।
ಹಿತಕಾರಕ ಬುದ್ಧಿಯೂ ಹಾಗೆ । ಇಂದ್ರಿಯಾಕರ್ಷಣೆಯಲಿ ದಕ್ಷವಾಗಿ ॥ 175

ಸಾರಥಿ ಮಾಡುವ ರಥ ನಿಯಮನ । ಹಾಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಮಾಡುವದು ಇಂದ್ರಿಯ ದಮನ ।
ತಡೆಯುವದು ಶರೀರದ ಸ್ವೈರಗಮನ । ಅನಿವಾರ ಚಂಚಲ ಮನಸಿನದು ॥ 176

ಶರೀರ ಇಂದ್ರಿಯ ಮನೋಯುಕ್ತವಾದ । ಇರುವದು ಭೋಕ್ತೃತ್ವ ಈ ಜೀವದ ।
ಅದು ಮುಗಿದಾಗ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವದು ವೈಷ್ಣವ ಪದ । ಇಂಥ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಈ ಬುದ್ಧಿಯದು ॥ 177

ಚಕ್ಷುಗಳಾದಿ ಇಂದ್ರಿಯ ಸಮೂಹಗಳದು । ಭಿನ್ನ ಭಿನ್ನ ಹಯಸ್ಥಾನದಲಿದ್ದು ।
ರೂಪರಸಾದಿವಿಷಯಗಳದು । ಮಾರ್ಗ ಪ್ರವರ್ತಕವಾಗಿರುವವು ॥ 178

ಯತ್ಕಿಂಚಿತ ವಿಷಯಾಭಿಲಾಷ । ಮಾಡುವದು ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕ ಸುಖದ ನಾಶ ।
ಅದಕೆ ತ್ಯಜಿಸಬೇಕದನು ನಿಃಶೇಷ । ಅಂದರೆಯೇ ಮೋಕ್ಷ ಸಾಧಿಸುವದು ॥ 179

ಬಾಹ್ಯೇಂದ್ರಿಯಗಳಾಗಿದ್ದರೂ ನಿವೃತ್ತ । ಅಂತಃಕರಣವಿರಲದರಲಿ ಆಸಕ್ತ ।
ಜನ್ಮ ಮರಣಗಳಿಗಿಲ್ಲ ಅಂತ । ವಿಷಯಗಳು ಅತ್ಯಂತ ಘಾತಕ ॥ 180

ಸಾರಥಿ ವಿವೇಕವುಳ್ಳವ ಸಿಕ್ಕಲ್ಲಿ । ವಿವೇಕದಿಂದ ಲಗಾಮು ಹಿಡಿದು ಕೈಯಲ್ಲಿ ।
ಇಂದ್ರಿಯವಾಜಿಗಳು ನಡೆವುದು ಕುಮಾರ್ಗದಲಿ । ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ॥ 181

ಇಂಥ ಮನಃಸಮಾಧಾನ ಪಡಿಸುವ । ವಿವೇಕೀ ಕುಶಲ ದಕ್ಷನಾದವ ।
ಲಭಿಸಿದರೆ ಸಾರಥಿ ಚತುರನಾದವ । ವಿಷ್ಣು ಪದವಿನ್ನು ದೂರವಿಲ್ಲ ॥ 182

ಅದೇ ಪದ ಪರಬ್ರಹ್ಮ । 'ವಾಸುದೇವ'ನೆಂದದಕೆ ಬೇರೆ ನಾಮ ।
ಅದೇ ಸರ್ವೋತ್ಕೃಷ್ಟ ಪದಪರಮ । ಪರಂಧಾಮ ಪರಾತ್ಪರ ॥ 183

ಈ ಅಧ್ಯಾಯ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಮುಗಿಯಿತು । ಮುಂದಿನಧ್ಯಾಯ ಸವಿ ಇದಕ್ಕಿಂತೂ ।
ಸದ್ಭಕ್ತರ ಮನ ಮುದಗೊಳಿಸೀತು । ಕ್ರಮವಾಗಿ ಅದ ಕೇಳಿರಿ ॥ 184

ಇರಲಿ ಕೊನಗೆ ಜಗಚ್ಚಾಲಕ । ಸದ್ಗುರುವೇ ಬುದ್ಧಿ ಪ್ರೇರಕ ।
ಅವನ ಚರಣದಲಿ ಅಭಾರಪೂರ್ವಕ । ಹೇಮಾಡ ಶಿರವ ಬಾಗಿಸುವ ॥ 185

ಭಕ್ತ ಹೇಮಾಡಪಂತ ವಿರಚಿತೆ । ಯಥಾಮತಿ ಲಲಿತಾನುವಾದಿತೇ ।
ಶ್ರೀ ಸಾಯಿಸಮರ್ಥ ಸಚ್ಚರಿತೇ । ಸಂತ ಪರೀಕ್ಷಣ ಮನೋನಿಗ್ರಹಣಂ ನಾಮ ಏಕೋ
ನಪಂಚಶತ್ತಮೋಧ್ಯಾಯಃ ಸಂಪೂರ್ಣಃ ॥

॥ ಶ್ರೀ ಸದುಗರು ಸಾಯಿನಾಥಾರ್ಪಣಮಸ್ತು ॥

॥ ಶುಭಂ ಭವತು ॥